

[Ebba Strange]

ikke skal smides fra det ene land til det andet, men at det land, han kommer til, også skal behandle hans asylansøgning. Så vil det vise sig, om han er asylberettiget eller ej.

Det forudsætter én ting til, som fru Dorte Bennedsen var lidt inde på, og det er en kulegravning af det, som i gamle dage hed B-flygtninge, og som i dag hedder de facto-flygtninge, og som i dag hedder de facto-flygtninge, altså status for en person, der ikke falder lige præcis ind under konventionens beskrivelse af, hvad det er at være forfulgt, men som er forfulgt af andre lignende grunde. Det skal vi også have klaret af i forhold til de vistnok kun ret få lande i EF, som ikke anerkender de facto-begrebet. Man har forskellige betegnelser for det, og de fleste lande har noget, der ligner det.

Det er sådan nogle spørgsmål, som SF synes er vigtige.

Derudover vil jeg gerne nævne et andet problem, som vi fik rejst forleden dag i forbindelse med tilslutning til FN's Børnekonvention, men som jeg vil gentage her, og det er de flygtningebørn, der befinder sig i Danmark/et EF-land – hvis vi nu har en fælles konvention – og hvis forældre befinder sig et andet sted i verden, så de er blevet skilt fra hinanden, i sådanne tilfælde er der intet retskrav i dansk lov om, at forældrene kan komme til børnene. Der er det modsatte: Hvis forældrene er her og de har et barn ude i verden, der er under 18 år, kan barnet komme til forældrene, men det omvendte er ikke tilfældet. Jeg synes, det er noget, som vi bør se på af hensyn til børnenes situation.

Dernæst vil jeg sige en lille smule om det, jeg støder på i de uendelig mange henvendelser, som jeg får, og som jeg tror mange af os får, vedrørende udlændingeloven.

For det første var jeg tilfreds med, at justitsministeren slog fast, at det var direktoratet/Flygtningeudvalget, der skulle tage stilling også til, om det land, man ville udvise en asylansøger til, hvis han ikke fik asyl, kunne anses for at være et sikkert land. Jeg håber, at det kan løse problemerne med nogle af de sager, vi har, hvor palæstinensere eller andre skal udvises til Libanon.

Endelig er der alle § 9-sagerne. Der er jo forskellige stykker, og jeg skal sige lidt om et par af dem.

Her er det mit indtryk – men det er ikke sikkert, at det er rigtigt, og derfor tror jeg nok, at jeg beder om en statistik en dag til skriftlig be-

svarelse oppe i Retsudvalget – at justitsministeren er blevet mere restriktiv, når det gælder § 9, stk. 1-sagerne, altså dette, at man kan få lov at få opholdstilladelse i Danmark, hvis man har meget nære slægtninge her, og hvis de slægtninge, man har her, er ens nærmeste. I mange tilfælde er det sådan, at den søster eller den bror, som nu bor i et helt andet land, men som også er flygtning, er det nærmeste, man har, fordi ens forældre ikke eksisterer mere, men hvor jeg har indtryk af, at det er svært for de folk at få opholdstilladelse i Danmark.

Hvad angår § 9, stk. 2.2-sagerne, altså dem, hvor justitsministeren kan give opholdstilladelse af humanitære grunde, vil jeg gerne allerede nu spørge, om ministeren vil være klar til at give os en oversigt over, hvor meget den er blevet benyttet, og især hvem det egentlig er, der får den. Det er jo en paragraf, vi diskuterer meget, da vi indførte den. Den var ikke med i 1983, men kom ind allerede i 1984, fordi vi syntes, vi manglede den. Derfor ville det være umådelig spændende at vide, hvordan den er blevet brugt.

Til allersidst skal jeg lige nævne spørgsmålet om repatriering. Det har ikke noget med selve udlændingeloven at gøre, men det har i høj grad noget med flygtninge at gøre.

I den forrige regerings tid, KVR-regeringen, var man langt med et lovforslag om hjælp til tilbagevenden for de flygtninge, der gerne ville vende hjem til deres hjemland.

Det ser ud, som om det er stoppet under den nye regering. Jeg vil gerne spørge, om det måske alligevel kommer en dag.

Jeg ved godt, det er lagt over til socialministeren, men jeg vil tro, justitsministeren ved noget om det.

Tom Behnke (FP):

Ministeren har i forbindelse med debatten om ratificering af EF's asylkonvention udtalt, at der skal ses på udlændingeloven, når Danmark har ratificeret konventionen. Bl.a. undertegnede påpegede, at det var nødvendigt at få ændret udlændingeloven, før vi ratificerede.

Ligeledes påpegede jeg, at vi nødvendigvis skal have strammet vores sociallov op, hvis Danmark ikke skal blive et slaraffenland for folk af fremmed herkomst. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at langt de fleste spontanflygtninge kommer til Danmark, fordi de har hørt,